

og Bogstav, at det ikke kunde ønskes gennemført selv kun for en kortere Tid. Vilde man have en blot midlertidig Ordning, var det dog det ene naturlige, at man opfyldte Grundlovens Bud, indtil man paa lovlig Vej kunde faa det forandret. Dermed var intet foregrebet; thi, skulde det større Antal Folketingsmænd have de uheldige Følger, flere frygte, vilde man ad Erfaringens Vej faa stærke Grunde til at gennemføre den ønskede Grundlovsforandring. Selv om denne da skulde gaa ud paa en Formindstelse af Antallet, har man baade fra andre Lande og (i 1849) fra vort eget Bevise for, at sligt lader sig gøre.

Medens Udvalgets Flertal saaledes ikke kan anse det af Landstinget vedtagne Lovforslag som stiftet til Grundlag for videre Forhandling, er Forholdet derimod et andet med det af Regeringen forelagte. Dette tilstræber en virkelig Opfyldelse af Grundlovens § 32, og dets Mangel ligger alene i den ulige og vilkaarlige Fordeling af Indbyggerne til de enkelte Valgkredse. Dette er igen for største Delen foranlediget af den Vægt, der er lagt paa Amtsinndelingen, hvorefter ingen Valgkreds maa have Kommuner fra to eller flere Amter, uagtet disse Amtsgrenser ikke ere overholdte for Landstingsvalgkredsene, og selv til Folketinget i snart 30 Aar have været overskredne i Bonfild Kredsen uden nogen nævneværdig Ulempe. Det blev paa den grundlovgivende Rigsforsamling oplyst, at Valgkredsens Begrænsning inden for de enkelte Amter blot var en Folge af, at Regeringen i den Skynding, hvormed Inddelingen skulde gennemføres, havde maattet overdrage Amtmændene, hver for sit Amts Vedkommende at gøre Forslag til de enkelte Kredses Fordeling (efter Forholdet 1 til 12,000 Indbyggere).

Udvalgets Flertal har ikke kunnet overbevise sig om Nødvendigheden af den store Vægt, man lægger paa Amtsgrenserne, hvorved saa mange Vælgeres billige Krav paa ligelig Afgang til Benyttelsen af deres Valgret hensynsløst sættes til Side, og da Re-

geringspartiet i Folketinget allerede i 1874 subsidiært udtalte sig for ikke at binde sig til disse Grænser og i 1881, 1882 samt 1887 ligeledes subsidiært foreslog i ikke mindre end 12—13 Kredse at overstige Amtsgrenserne, kan Flertallet ikke andet end haabe, at denne Hindring for en retfærdig Fordeling af Valgkredsene snart maa bortfalde, ligesaa vel som det nu er sket med den kjøbenhavnske Rode-Inddeling, som Regeringen endnu i 1892 ikke vilde opgive.

Det er dog ikke blot Amtsgrenserne, som have begrundet den ulige Fordeling, saa at, for at tage enkelte Eksempler, der i Kjøbenhavns Amt, hvor hver Kreds i Gennemsnit kun vilde omfatte 2—3 Kvadratomter, findes Kredse med 13,000 og 14,000 Indbyggere, medens der i Ringkøbing Amt, hvor der paa hver Kreds vilde komme henimod 14 Kvadratomter, findes Kredse med 18,000 og 19,000 Indbyggere. Selv inden for samme Amt findes der saadanne Uligheder, som i Præstø Amt en Kreds med 18,700 ved Siden af en med 15,200, eller i Vejle Amt en med 19,200 ved Siden af en med 14,600, uden at der synes at foreligge den mindste Grund dertil. Man skal dog ikke her gaa nærmere ind paa de Indvendinger, der kunne gøres mod Regeringsforslagets Fordeling af Kredse, men henvise til Folketings-Udvalgets Betænkning fra Samlingen 1891—92 i Rigsdagstidendens Tillæg B., Sp. 595 og fl.

Flertallet maa derfor foretrække den af Udvalgets Flertal i 1891—92 affattede Fordeling af Kredse og har kun foretaget nogle mindre Ændringer deri efter senere fremkomne Oplysninger eller Ønsker fra de paa gældende Beboere, og det er en Selvfølge, at man med Glæde vil gaa ind paa saadanne Forslag til andre Forandringer, som vilde vise sig at være virkelige Forbedringer. Men ofte vil det da ses, at saadanne Forslag, som kunne synes meget tiltalende for den enkelte Kredses Vedkommende, ikke kunne gennemføres uden stor Ubillighed mod tilstødende Kredse, og at den Vilkaarlighed,